

тѣ обрѣчахъ да заколѣтъ въ жертвѣ на бого-
вы-тѣ.

Комисъ отпрати сына си въ церквѣ съ
братиа-та му и съ голѣмци-тѣ, а самъ си оти-
де въ царевы-тѣ дворовы, дето щѣхъ да пра-
вѣтъ сватѣхъ-тѣ на царкынѣ Райнѣ съ сына
му. Самуилъ, облѣченъ въ чръвенѣ мантиѣ, съ
припрѣно срѣдце чяка невѣстѣ-тѣ. Лице-то му
не е хубаво, але черны-тѣ му очи — ясны. Вла-
дыка-та облѣченъ, церква-та пълна съ боляры
и голѣмци, на врата-та царска стража. Завчасъ
сичко млакнѣ; ккнѣ церковно пѣникъ. Самуилъ
посрѣщнѣ невѣстѣ-тѣ. Райна забулена влязѣ
въ церквѣ, подирѣ и' боляркы и другаркы;
та пристѣпа, срѣдце-то и' примира, очи-тѣ и'
ся обрѣщѣтъ къмъ небе-то. Сичко млакнѣ,
сичкы си обрѣщѣтъ очи-тѣ къмъ младожен-
ци-тѣ. Владыка-та излѣзе да гы посрѣщне.
Самуилъ рече да улови Райнѣ за рѣккѣ.

— Махни ся злосторникъ! извъка Райна,
отхвърли було-то си и ся качи на амвон-атъ.

— Боже! и вы братиа, бащины ми дѣца,
каза ти съ треперливъ гласъ, избавѣте и мене
и царство-то отъ неговы-тѣ убийци. Нѣма ту-
ка мой-тѣ кдиноутробны братиа Бориса и Ро-